

Красимир Бачков
История с кожух

– Довиждане, до утре, студенти! – Морев си вдигна кожуха, но веднага го пусна като опарен. Огледа се встрани и проумя, че все пак това е неговия кожух. Разгърна го върху катедрата и рязко кресна:

– Я всички стойте!

Тя, които първи се бяха запътили към вратата, спряха и в недоумение загледаха побеснелия доцент. Не можеше да контролира реакциите си – бузите му се тресяха, очите му играеха като на уловен плъх. С треперещи ръце вдигна либийския си „вечен“ кожух.

– Коя мръсна свиня ми осра кожуха?

Студентите съвсем се шашнаха от нецензурния израз. Като човек Морев не се харесваше на никого, като преподавател също не беше нещо особено, но така не се беше излагал. Кожухът – гордостта на стопанина си, го топлеше вече пет зими, а сега подскачаше в нервните му ръце и приличаше на ризите, които си надписваха за спомен абитуриентите преди години. Целият, включително и ръкавите, бе надраскан с химикал, а циничната рисунка в средата на гърба му, причини вълна от лек смях въпреки конфузното положение.

– Върнете се и седнете на местата си! – все още с кожуха в ръце извръщя афектираният доцент.

– Вие знаете ли колко струва тая дреха, бе? А? Знаете ли?

Мълчанието от другата страна сякаш отприщи яда на ощетения.

– Цели двеста долара съм дал за него! Двеста долара, нехранимайковци такива! Донесъл съм го от Либия чак, някой празноглавец да го оплеска сега! Някой, дето няма два грама мозък в главата си, а се е домъкнал тук да учи! И то за какво? – За учител!?! Да, за учител, представете си! – истерично подскачаше Морев, а гласът му от време на време изневеряваше в ужасен фалцет и поразително приличаше на гласа на хомосексуалиста, дежурещ на тоалетните до гарата.

– Кой направи тази мръсотия? Кой я направи, питам?

След достатъчно продължилото мълчание, той заповяда:

– Всички да скъсат по един лист и да си напишат трите имена! Ти ще ги събереш! – посочи той една от натегачките – И ще ми ги предадеш!

В тишината на залата се чу хрущенето на скъсани листи и студентите се заеха да си пишат имената. След това, кой с ухилена, кой с обидена физиономия, ги подадоха на състудентката си и зачакаха. Доцента сравни броя на листите с броя на присъстващите и злокобно заяви:

– Вие ще видите от днес нататък! Аз ще ви го изкарам през носа този кожух, тъй да знаете! А виновния ще намеря! Обзалагам се, че ще го

намеря! И тежко му тогава на тоя мизерник! Но и всички ще си изпатят, щом го укривате този Юда!

С тая заплаха Морев си грабна осквернената дреха и излетя през вратата, като не пропусна да я затръшне силно.

Всички изведнъж се разшумяха, повечето се смееха и обсъждаха какво са видели върху кожата, а някои тръпнеха, щом си представеха как ще ги изпонакъса на изпитите доцентът. Вече излезли от сградата на института, Сашо и Мария мълчаливо тръгнаха към общежитието.

– Защо го направи? – попита момичето. Беше сериозна и явно разочарована от детинската му постъпка. Сашо помълча, после спря и я хвана за рамото.

– А ти кажи защо го оставяш да ти се натиска този дърт пръч? Вече два пъти го виждам да те изпраща след лекции! И други неща чух! – гледаше я заинатен и самия той в момента приличаше на едно от козлетата в приказката, дето се срещнали в средата на моста.

От два три месеца Сашо я ухажваше по един много ученически начин. Гледаше да е възможно повече време с нея, като в самото начало се правеше на важен, по-късно на клоун и се опитваше да я разсмее, „хвърляше“ тъжни погледи, за да разбере тя чувствата му, но освен една бегла и нескопосана целувка под закрилата на тъмнината, друго не бе успял да измисли. Мария от своя страна го приемаше като хлапе, въпреки широките плещи и дебелия му глас /звучащ понякога прекалено басово/.

– Хайде да изпием по едно кафе! – посочи тя към близкото барче. – Така ще можем да си поговорим спокойно за всичко.

– Добре! – съгласи се той.

Вътре, вече отпивайки от кафето, тя започна:

– От доста време се въртиш край мен, нали?

– Да, струва ми се, че си наясно... – смутолеви, целия пламнал той.

– Наясно съм разбира се, но знаеш ли за какво?

Той я гледаше въпросително смръщил вежди, и не съзнаваше колко смешен изглежда в очите ѝ.

– За това, че не си пораснал още, за да имаш такива претенции към мен или някое друго момиче!

Сашо явно не бе очаквал такова развитие на разговора и макар смутен, се опита да се измъкне с шутовските си номера:

– А защо си мислиш така, какичке?

– Защото си е така, Бебчо! Върви си плати на една проститутка да те направи мъж и тогава се ежи на мадамите!

В настъпилата след това тишина, Хулио Иглесиас заблудено

напяваше за любов от касетофона на заведението. Сашо стана, бръкна в джоба си и остави пет лева на масичката. Обърна се и излезе. Мария извади цигара и едва на третото щракане запали. Ядосана, захвърли запалката и всмукна възможно повече дим. Не ѝ стана по-добре.

През седмиците които се заредиха след това, на всички от потока стана ясно, че между Морев и Мария има някаква връзка. Виждаха ги заедно на едно или друго място в града и първоначално се присмиваха, защото доцента ходеше без връхна дреха – само по дебел пуловер и с черен чадър в ръката. Гледката ставаше още по-смешна, когато бяха двамата, защото той като кавалер държеше чадъра над главата на момичето, а сам ходеше под снега. По-добродушните започнаха да съчувствуват на доцента, по-късно и да оправдават поведението на Мария. В крайна сметка, неприятният и известен в целия град със скрънзалъка си Морев, бе доста богат. Притежаваше голям апартамент с гараж в центъра на града. Имаше и „Мерцедес“ /който почти не караше/, а за парите му, вложени в банките се носеха слухове, един от друг по-невероятни. За тъпата история с кожуха никой не споменаваше и дума. Сашо се изгуби нанякъде, отсъстваше по няколко дни от лекции. Двамата му приятели почти го отписаха – освен че странеше от тях, държеше се студено и неприветливо с всички. По-информираните среди в института говореха за предстоящият годеж между Мария и доцента и се чудеха на промяната у последния. Някак подмладен за своите тридесет и осем години, Морев един ден се появи с дънки и шарена скиорска грейка. Градският поп да беше тръгнал по плувки из града, пак не би събудил такъв интерес у хората. На всичко отгоре, всеки божи ден, та дори и през почивните, той подаряваше по един червен карамфил на Мария. На приятелките си тя обясняваше, че той всъщност не е толкова лош, само дето е голям особняк и отчужден от всякакъв вид удоволствия. Не можело да се очаква и нещо повече от един йога, нали? Защото като такъв, научил на доста полезни за здравето неща и нея самата. Повечето недоумяваха, но следяха с интерес развоя на събитията.

Един ден в края на лекциите, Сашо получи бележка от Мария. В нея пишеше: „Ще те чакам в барчето, където бяхме последният път. Ако желаяш ела, дължа ти нещо!“

Изведнъж в него се взриви надеждата, че нещата могат да се оправят и се обърна към нея усмихнат. Тя го гледаше преднамерено хладно и той се почуди за какво ли ставаше дума тогава.

След малко, седнали на същата масичка в бара, двамата избягваха да се гледат в очите и накрая Мария започна:

– Не мисля, че това те интересува, но за мен е важно да го знаеш. Ако не ти се слуша, си тръгвай!

Той вдигна рамене:

– Щом съм тук, значи ме интересува!

Тя продължи:

– Добре! Та, преди две години почина майка ми! Можеха да я спасят, но няхахме толкова пари за операция в чужбина. Беше най-свестния човек, когото съм познавала изобщо!

Тук тя спря, защото се виждаше, че се вълнува. След малко с накъсан глас продължи:

– Имах и приятел, когото обичах! Но той също си отиде – пак в тая проклетата чужбина, която нищо не дава без пари, но всички отиват в нея точно заради гадните им пари. Така или иначе отдавна знам, че няма да се върне, защото вече е женен там. Има дори и дете. – Тя бръкна в чантичката си и извади пакет цигари. Нервно запали и сякаш на себе си заговори:

– Не мога да кажа, че обичта ми към хората ми е донесла нещо хубаво досега. И не мисли, че се оплаквам или се оправдавам по някакъв начин. Просто искам да знаеш тия неща, преди да ме съдиш за намерението ми, да се омъжа по сметка за Морев.

Сашо я гледаше отчаяно. Нищо не каза, но се пресегна за цигара. Запали я и пое с отвращение лютивия дим. През последния месец и половина бе пропушил, но цигарите така и не му харесаха. Всеки ден работеше по пет шест часа на един частен строеж и пушеше за да се топли, когато съвсем премръзнеше. Забеляза, че Мария гледа засечените му, напукани и почернели ръце и побърза да ги скрие под масата.

– Знам, че си добро момче и ако можех да избирам, нямаше да се закопавам с доцента – продължи Мария. – Харесваш ми, но ми е писнало да живея в мизерия. Морев поне от нея ще ме изкара, като се оженим. Виждаш ли, решила съм веднъж да си уредя разумно живота и аз. В крайна сметка всичко се върти около парите!

– Така ли мислиш? – малко наежено я запита Сашо.

– Да! Като преживееш детинските си представи за любовта, ще се убедиш, че такава е истината за всеки от нас, колкото и да не си го признаваме.

– Е, жалко! – усмихна се горчиво той. – Жалко за теб Мария, ако наистина си вярваш на това, което казваш!

Тя го гледаше тъжно през дима на цигарата си и не каза нищо, докато той не стана да си върви.

– Чао! – тихо промълви тя, сякаш смазана под тежестта на решението, което бе взела за себе си. Той ѝ кимна и си излезе.

Седмица след това имаха последни часове с Морев. Денят бе петък и някой бе пусна слуха, че на другия ден ще стане годежът на Мария с доцента. Всички тайно наблюдаваха двамата, но те поне засега не удовлетворяваха много любопитството им. В междучасието си говореха и пушеха заедно и само веднъж Морев хвана момичето за ръката с поглед на влюбен пор. Вече свършваше последният час, когато Сашо стана и отиде при доцента. От джоба на поизтърганото си вълнено яке извади няколко зелени банкноти и ги подхвърли на катедрата:

– Ето ви вашите двеста долара! Купете си нов кожух за сватбата и дано сте щастливи с Мария!

Морев като уплашен кон се дръпна назад, но се окопоти от изненадата и избля:

– Значи ти си бил негодникът, който ми разсипа кожуха?

– Да, аз бях! – почти с безразличие отвърна студентът.

– И защо го направи?

– Ей така – за по-весело! Иначе как щяхте да си купите нов кожух?

– Да, прав си! – измърмори доцентът, като преброи и прибра парите. – Аз пък ще ти върна майтапа, като ти пиша двойка на изпита!

Всички следяха напрегнато необичайната ситуация, затова думите на Сашо, макар и тихо казани, се чуха ясно до последните редове:

– Майната ти, смотльо! – след което се обърна и напусна стаята.

– Сашо, чакай! – силно отекна женски глас и студентите, онемели от изненада, проследиха с невярващи очи Мария, която бързо се спусна между банките. На вратата тя спря рязко и се обърна към слисания доцент:

– Можете да пишете двойка и на мен! – и после изчезна.

Една минута тишина в залата виеше като сирена, докато едно от момичетата стана и без да поглежда преподавателя, тръгна към отворената врата. След него се хлопна втора банка, трета и студентите мълчаливо излязоха от залата. Морев стоеше, изцъклил учудено очи и недоумяваше.

По стълбите Мария настигна Сашо и го спря. Хвана го за ушите и усмихната го целуна:

– Идвам с теб! – после отпусна ръце и ги уви с любов около него. Втората им целувка бе дълга и изпълнена с желание и надежда.

Край тях минаваха студенти и преподаватели, разбиращо се усмихваха и продължаваха по своите работи в този ден, който сякаш

изведнъж бе станал по-светъл и чист за всички!

КРАЙ

© 2006 Красимир Бачков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3073>]